

Leonie
Swannová

 VRAŽDA
V SUNSET HALL

Z němčiny přeložila Michaela Škultéty

ARGO

Leonie Swannová
VRAŽDA V SUNSET HALL

Z německého originálu *Mord in Sunset Hall*,
vydaného nakladatelstvím Wilhelm Goldmann Verlag v Mnichově roku 2020,

přeložila Michaela Škultéty.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Jazyková redakce Magdalena Štulcová.

Korektorka Mirka Jarotková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Obálka Dora Dutková.

Grafická úprava a sazba Ivan Mráz.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2025 jako svou 5878. publikaci.

Vytiskla tiskárna TNM Print.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4775-9

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v přátelském internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

PROLOG:

CHLADNOKREVNĚ

Hettie bylo vedro. Vyhřívala se na svém oblíbeném slunečním kameni příliš dlouho, odpolední žár jí pronikl krunýřem a nyní se jí z toho nepříjemně motala hlava. Jako každý zodpovědný chladnokrevník se musela postarat o znovunalezení rovnováhy, a tím správným místem bylo pro ni odjakživa stinné zákoutí ze starých květináčů za dřevem sahajícím až do nebe, kde přenechány samy sobě bujely ze spár kapradiny a po vlhké hlíně se pomalu sunuli vpřed šneci.

Hettie vyrazila, jednu šupinatou nohu před druhou. Po šterkové cestičce, pod hortenziemi, kolem velkého pařezu.

Jenže něco bylo jinak než obvykle. Tam, kde se jindy tyčilo dřevo sahající až do nebe, zela tentokrát jen prázdnota, obrovská zívající prázdnota, a za ní stín. Hettie si jako každá želva na zvědavost dvakrát nepotrpěla, ale takhle neznámá říše stínů ji přitahovala. Vyškrábala se po rampě vzhůru, na okamžik zaváhala na hranici mezi sluncem a stínem a potom klouzala dál do příjemného chladu. Krunýřem zavadila o staré dřevo, uhlažené časem a nesčetnými Velkými chodidly. A ucítila i pach Velkých chodidel, blízký a nezaměnitelný, slaný a kožený.

Hettie neměla proti Velkým chodidlům v zásadě žádné námítky, Chodidla se k ní vždycky chovala s respektem a občas je doprovázely i Salátové ruce. Odvážila se tedy dál, lezla hlouběji do stínu.

Tam vzadu. Aha.

Okamžitě poznala, že s těmito Velkými chodidly není něco v pořádku. Na rozdíl od většiny příslušníků svého druhu nestála pevně a kolmo

na zemi, nýbrž ukazovala špičkami vzhůru, do vzduchu, kde se sluneční paprsky prožezávaly pološerem a kde tančily hvězdičky prachu.

Nanejvýš neobvyklé. Navíc byl ten pár podivně nehybný. Nemocný, stoprocentně. Hettie ještě nikdy neviděla Velké chodidlo nemocné. Takže v ní přece jenom začalo hlodat cosi jako zvědavost, anebo když ne zvědavost, pak alespoň chuť k jídlu. Zkusmo a trochu lehkovážně se do jednoho z Velkých chodidel zakousla. Chodidlo se nebránilo, a Hettie triumfálně kousla podruhé, spíš z principu než ze skutečného nadšení. Kožnaté a tvrdé. Nic pro ni. Jenže tam, kde byla Velká chodidla, obvykle nechyběly Salátové ruce. Rozhodla se je najít a ke svému údivu zjistila, že za Velkými chodidly se nachází pokračování, a to pořádné, celá krajina kopců, údolí a zakřivení.

A opravdu. Vzadu v hlubším šeru spočívala jedna ze Salátových rukou. Jenže žádný salát nedržela, byla sevřená, zkroucená, trochu jako mrtvý pavouk.

Želvy jsou obecně spíš netrpělivý národ, avšak Hettie byla výjimka. Uměla čekat. Hlavně na salát. Našla si pohodlné místo těsně u neobvyklé kopcovité krajiny. Ani příliš teplé, ani příliš chladné. Útulné, ale ne stísněné. Tady se to dalo vydržet.

Když se však ani za hodnou chvíli žádný salát neobjevil, přestalo Hettie čekání bavit. Kopec vedle ní, zpočátku příjemně vyhřátý, navíc začal vychládat a teď už byl nevlídně studený, a také ji začínaly otravovat protivné mouchy. Zprvu byly jen dvě nebo tři a ona je po želvím způsobu ignorovala, ale momentálně se jich nad kopcem vznášel celý roj. Bzučely, stoupaly a klesaly, kroužily kolem kopce i kolem Hettie. Když se jedna z nich opovážila přistát Hettie na hlavě a pokusila se napít z jejího oka, odsunula se rozhořčená želva jinam, prošla podivně lepkavou, kovově páchnoucí louží, a vynořila se zpět na odpoledním slunci.

EDWININY SUŠENKY

Zazvonil zvonek u dveří a Agnes Sharpová přerušila pátrání po svých třetích zubech, potěšená a rozmrzelá zároveň.

Potěšená, že zvonek vůbec slyšela – sluch jí v poslední době už moc nesloužil a občas slyšela jen vysoký, nervy drásající tón doprovázený šuměním. Zvonek byl v tomhle ohledu docela příjemná změna.

Na druhou stranu by bylo poněkud trapné, kdyby otevřela dveře bez zmíněného třetího chrupu, bezzubá, a nedokázala by zřetelně artikulovat. Jenže návštěvníka bylo třeba odbýt dřív, než ho napadne slídit po zahradě – zuby nezuby.

„Už jdu! Chvilíčku!“ zahulákala do chodby a vyrazila. Ven z pokoje. Pozor na práh! A pak schody. Jeden krok, jeden stupeň, přisunout druhou nohu. Na okamžik ztratila rovnováhu, hlavně nedostat závrať, nádech, sebrat odvahu na další schod. A tak dále. Šestadvacetkrát.

Chvilíčku? To určitě!

Zvonek se rozdrnčel znovu.

Kýčel protestovala.

Zvonek se ozval znovu.

„Moment, sakra už!“

Než Agnes Sharpová dospěla k první podestě, nahromadila se v ní pořádná dávka vzteku. Zlobila se na schody, na toho, kdo zvonil, na své neposlušné třetí zuby, ale také na své spolubydlící. Proč ty nejnepříjemnější úkoly pokaždé připadnou právě na ni? Jako třeba slézání ze schodů. Nebo vynášení odpadků. Nebo... vůbec všechno!

Edwina by seběhla schody o něco rychleji, ale u dveří byla samozřejmě k ničemu. Bernadette seděla u sebe v pokoji a mohla si své slepé oči vyplatkat. Maršál býval touhle dobou na internetu, nedostupný, s počítačem propojený pupeční šňůrou. A od Winstona se přirozeně sotva dalo čekat, že by se pustil dolů bez schodolezu.

Proč ten krám ještě nikdo neopravil?

Pak si Agnes vzpomněla, že opraváři měla zavolat ona, jenže kvůli nespolehlivému sluchu a odporu k telefonování to neustále odkládala. Takže si za to mohla sama. Jako ostatně v poslední době skoro za všechno.

Jediným zbývajícím hromosvodem jejího vzteku tak zůstal člověk, který zvonil, a na toho teď měla spadeno.

Zdolala poslední schod a schválně pomalu se vlekla ke dveřím, za doprovodu zběsilého zvonění. Záměrně zvolnila. Zpomalila krok. Copak je hluchá? Co si to ten drzoun dovoluje? Co tady vůbec v tuhle hodinu chce? A kolik je vlastně hodin?

Agnes chvíli zápolila s petlicí, pak rozrazila dveře. Ráda by návštěvníkovi od plic pověděla, co si o něm myslí, ale nic ji nenapadlo.

„No a co?!“ vyštěkla. Příliš se to nehodilo, což ji rozčílilo ještě víc.

„Ehm, paní Sharpová?“ Návštěvník jí přes rameno drze nakukoval do domu. Zatracený mladíček s úřednickými brýlemi a aktovkou pod paží. To nemohlo věstít nic dobrého. Agnes zkřížila hubené ruce na hrudi a mladíček se zatím s mírným zpožděním pokusil nasadit okouzlující úsměv.

„Paní Sharpová, mám pro vás úžasné novinky!“

To neměl říkat. Agnes ho původně chtěla prostě jenom odpálkovat, podle plánu, ale teď ztratila nervy. Úžasné novinky? Zrovna dneska? To už bylo příliš!

Navzdory chybějícím zubům se pokusila nasadit přívětivý úsměv staré dámy – s omezeným úspěchem, jak pochopila z mladíkova nejistého výrazu.

„Plo mě? Klása! Lačte dál do šalónu!“

Návštěvník si to zavinil sám!

* * *

„Ještě sušenku?“

Kde ty zuby k čertu můžou být?

Mladíček mlčky zavrtěl hlavou. Do sušenky si kousl jen jednou a pak už stále jen přežvykoval, strnule zkroucený v prosezeném ušáku. Agnes mu do šálku nalila zdravotní čaj barvy moče a s předstíraným zájmem studovala leták, který jí vetřelec vtiskl do ruky.

Návštěvník odložil nakousnutou sušenku zpátky na talíř – studené klapnutí, jako když narazí kámen o kámen. Edwininy sušenky obvykle nejedly ani myši, ale pro příležitosti, jako byla tahle, byly k nezaplacení.

„Chijete tu fama?“ zeptal se mladíček s plnou pusou.

Nechtělo se mu sousto polknout, nechtěl je vyplivnout, a tak se ocitl v bryndě.

Agnes pomyslela na Winstona a uplakanou Bernadette, na Edwinu, která se nejspíš právě snaží prostřednictvím jógy najít vnitřní rovnováhu, na Maršála a nakonec na Lillith, a povzdechla si.

Návštěvník soucitně přikývl.

„Pchávě puo lidi jako vy je nafe nabídka ideální! Pochtaáme se o váš dům, pochtaáme se o pchonájem. Pochtaáme se o chechno, zatímco vy budete v Linden Hall plochívat flatý pochim...“

Odmlčel se a upřeně se zahleděl kamsi za Agnes, na podlahu, po níž se s obvyklou elegancí právě sunula želva Hettie.

A na krunýři měla – Agnesiny třetí zuby! Patrně už nějakou dobu putovaly domem na želvě jako pohyblivý úšklebek bez těla. Přesně Maršálův styl humoru!

Agnes se pořádně předklonila, zašmátřala rukou a zachytila svůj chrup. Heuréka! Bleskurychle si ho vstrčila do úst a věnovala mladíkovi zářivý úsměv dokonalých zubů.

„Říkal jste zlatý podzim života?“

„Bez finančních starostí!“ Mladík kapituloval a vstal. „Opravdu bych si s vámi rád ještě povídal, ale...“

„Už odcházíte? Jaká škoda. Jste si jistý, že si ještě...?“

Agnes výhrůžně pozvedla druhou sušenku, ale mladíček už byl na cestě ke dveřím, a to bylo dobře.

Protože venku ve dřevníku ležela Lillith s kulkou v hlavě a úsměvem na rtech.

Bude to náročný den.

Krizová porada se odehrávala ve slunečním pokoji v prvním patře. Pro Winstona to takhle bylo nejjednodušší. Agnes uvařila čaj a přiměla Edwina, aby vynesla konvici a šálky po schodech nahoru. K tomu podávali opravdové sušenky z obchodu.

Agnes si zkusmo kousla – třetí zuby seděly – a rozhlédla se po místnosti. Po jejím boku vzpřímený a bystrý Maršál, vedle něj Edwina se zasněným výrazem v jedné ze svých nemožných jógových pozic. Winston v kolečkovém křesle vypadal prostě klidně a smutně. Důstojný jako Mikuláš. Mizera! Jak to jen dělá?

Na rozdíl od Winstona Bernadette nepůsobila důstojně téměř nikdy, vždycky tak trochu jako mafiánský boss, nepochybně i kvůli tmavým sklům brýlí. Už se trochu vzpamatovala, ale byl to klid před bouří – nebo, lépe řečeno, mezi dvěma bouřemi. S vydatnými srážkami.

Po Agnesině pravé ruce zíval prázdný ušák.

„Opravář na schodolez přijde zítra,“ oznámila. Jakmile se konečně odhodlala zvednout telefon, nebylo těžké domluvit termín. „Maršál objednal potraviny na příští týden online. Včetně toaletního papíru.“ Maršál na Agnes povzbudivě mrkl. Další krize byla zažehnána.

„A co se týče toho problému ve dřevníku...“

„Ona není žádný problém!“ přerušila ji Bernadette. „Je to Lillith!“

„Už ne,“ řekla Agnes tiše. „A právě to je ten problém.“

Bernadette vydala zoufalý zvuk.

„Na tuhle roční dobu je *tepló*,“ pokračovala Agnes. „Nemůžeme prostě nic nedělat...“

„Posadíme ji do výtahu!“ Edwina se rozzářila. „Do výtahu, nahoru, do postele. Hezky jemně a klidně. Třeba se ještě vzpamatuje! A když ne... bude to aspoň jemné a klidné!“

„Ona se *nevzpamatuje*,“ prohlásil Maršál rozhodně. „A pokud jde o jemné a klidné...“

„To teda!“ odfrkla si Bernadette trpce.

„Mohli bychom jednoduše zavolat policii,“ navrhl Winston. V jádru to byl řádný člověk. „Obvykle se o takové věci stará policie.“

„To bychom *mohli*,“ připustila Agnes, „kdybychom věděli, kam se poděla vražedná zbraň. Bez zbraně...“

Tři páry očí se obrátily k Maršálovi s němou otázkou. Bernadettiny tmavé brýle odrážely světlo.

Maršál se chvíli tvářil zmateně, pak zrozpačitě. „Zbraň... byla ve dřevníku. Já jsem ji... a pak jsem byl v tom... no, v salonu, a... musím přiznat...“ Pokusil se narovnat do vojenského postoje, ale úplně se mu to nepovedlo.

„Takže *nevíme*, kde je zbraň,“ shrnula to Agnes. „A když zavoláme policii a oni ji najdou – řekněme někde v domě –, mohlo by to vypadat podezřele.“

Edwina se perlivě zasmála.

Bernadette si odfrkla.

Winston moudře pokýval hlavou.

Nikdo neřekl nic užitečného. Typické.

V Agnesině uchu se ozval onen vysoký tón. Využila akustické intermezzo k přemýšlení. Jak dlouho můžou prostě čekat, než Lillithinu smrt oznámí? Na jednu stranu bylo jistě výhodné nechat ji ještě nějakou dobu ve dřevníku, zvláště v tomhle teple. Čím víc času uplyne, tím těžší bude pro policii dát si dvě a dvě dohromady. Na druhou stranu by mohlo působit podezřele, když si Lillithino zmizení nechají pro sebe příliš dlouho. Samozřejmě, většina lidí ve městě je – naprosto neoprávněně – považovala za partu senilních hipiků, ale dříve nebo později si i oni musejí všimnout, že jim chybí spolubydlící. Ale kdy? Za den? Za dva?

Edwina něco řekla. Určitě nic rozumného. Agnes se napila čaje a čekala, až vysoký tón dozní.

Bernadette si sundala sluneční brýle, připravila si kapesník a vyčkávala, než se dostaví další záchvat pláče.

Winston ji chláholivě poplácal po koleně.

Maršál Agnes něco říkal a ona předstírala, že rozumí. Pozorný pohled a krátké povzbudivé příkývnutí by měly stačit.

Potom tón náhle zmizel a Agnes ještě zaslechla slovo „deštník“, zatímco Maršál na ni hleděl s očekáváním.

„No...“ řekla Agnes nejistě.

„Jen deštník,“ zopakoval Maršál. „To je všechno. Ale nedává to moc smysl.“

„Jak jste jen mohli!“ zasyčela Bernadette. Její slepé oči hleděly do prázdna. Působilo to znepokojivě. „Jen tak. Bez rozloučení, bez... ničeho!“

„Kdyby proběhlo rozloučení, nebylo by to zrovna překvapení, že?“ odpověděla Agnes ostřeji, než zamýšlela. Typická Bernadette, ze všeho udělá drama! Všichni se přece shodli! Nebylo to tak, že by ji Lillithina náhlá smrt netrápila, naopak, ale někdy člověk musí myslet prakticky!

„Teď si všichni vypijeme čaj,“ prohlásila rozhodně. „A vezmeme si prášky. A potom ji půjdeme hledat!“

„Lillith?“ zeptala se Edwina nadšeně.

„Pistoli!“ řekla Agnes. „Winston a Bernadette budou hledat tady v prvním patře. V Maršálově pokoji, ale i jinde. Všude. Já a Edwina zkontrolujeme přízemí, Maršál si vezme zahradu!“

Pohlédla na řadu dlouhých obličejů.

„Jako o Velikonocích!“ povzbuzovala je.

„Co nemáš v hlavě, musíš mít v nohách!“ pravil Winston a zazubil se.

Nejdřív hledaly v kuchyni, potom v salonu. Agnes přiměla Edwinu šplhat po žebřících a nakukovat pod pohovky a sama se snažila zachovat chladnou hlavu. Společně prohlédly vázy na skříni, prozkoumaly prostor za knihami v policích, prohrabaly hrnce, krabičky a plechovky, nadzvedly

polštáře a dečky, a dokonce nahlédly do květináčů. A objevily spoustu zajímavých věcí. Tři Edwininy sušenky, stále tvrdé, ale stále držely tvar jako v den upečení. Osmery brýle na čtení (nebylo divu, že nikdy nebyly žádné po ruce, když je člověk opravdu potřeboval!). Naslouchátko. Tlakoměr (tak tady se schovával!). A spoustu prášků, lstivě ukrytých v nejrůznějších škvírách a skulinách. Někdo v domě rozhodně nebral své léky tak, jak měl. Agnes si umínila, že se tomu později podívá na zoubek. Nejdřív ale musejí...

Zazvonil zvonek. Už podruhé.

V nejméně vhodnou chvíli.

Edwina byla vzápětí u dveří a otevřela.

„Huhu!“ prohlásila.

Agnes se vydala za ní, jak nejrychleji to šlo. Edwina v roli vrátné nebyl nikdy dobrý nápad.

Za dveřmi se ozval seriózní mužský hlas.

„Policie!“ vykřikla Edwina rozčileně. „Agnes, to je policie! Uvaž, jak je to praktické!“

Agnes přidala do kroku. Policie? Už teď? Bylo moc brzy, strašně moc brzy! Nemají ještě žádný plán! Že by snad Bernadette...? Ne. Pokud věděla, nechovala Bernadette k policii zrovna vřelé city.

„Pojďte dál, pane komisaři!“ drmolila Edwina vzrušeně. „Právě hledáme...“

„... želvu!“ vyhrkla Agnes, která konečně dorazila ke dveřím. „Nemůžeme ji nikde najít.“

Policista se zatvářil podivně a váhavě vešel dovnitř. Měl na sobě uniformu. To nebylo dobré znamení.

„Paní Sharpová? Agnes Sharpová?“

„Já jsem Edwina,“ opravila ho Edwina, ale policista si jí nevšímal a místo toho pohlédl Agnes přímo do očí, na její vkus až příliš kriticky. Polilo ji horko.

„Jste majitelka domu? Paní Sharpová, musím s vámi mluvit. Jde o velmi vážnou záležitost.“

Vážnou! To ještě scházelo. Co na to říct? Pokud možno nic! Nejraději by se policisty zbavila hned v předsíni, ale Edwina už ho chytila za rukáv a táhla ho do salonu, kde po jejich pátrací akci panoval naprostý chaos, všude vázy, hrnce a dózy.

Policista se pochybovačně zadíval na hromádku prášků a kupu brýlí na čtení.

„My...“ začala Edwina, ale Agnes ji rychle přerušila.

„Prostě utekla, ta malá potvora. Hledaly jsme ji úplně všude!“

„V hrncích?“ podivil se policista.

„Má ráda schovávačky,“ prohlásila Agnes bez mrknutí oka.

„Posaďte se, prosím,“ zamumlal policista úředním tónem a ukázal na pohovku, kde stále ležely sušenky. „To, co vám chci sdělit, by pro vás obě mohl být značný šok.“

„Nejsme z cukru!“ odsekla Edwina jízlivě.

Ale to, co jim policista přišel sdělit, skutečně šok byl.

„Mildred Pucková?“ opakovala Agnes už potřetí. Seděla nepohodlně na jedné z kamenných sušenek. „Mrtvá?“ Motala se jí hlava. Mildred? Proč o ní ten muž mluví? Něco tu nesedělo!

„Někdo ji zastřelil,“ řekl policista. „Na její vlastní verandě. V lehátku.“

„To je ale náhoda!“ vykřikla Edwina a zatleskala.

„Neřekl bych,“ odpověděl policista. „Domníváme se, že k ní pachatel pronikl dnes ráno přes zahradu a Mildred ho překvapila. Proto se musím zeptat, zda si dnes někdo z vás nevšiml něčeho neobvyklého. Slyšel někdo něco? Viděl někdo něco?“

„No...“ Agnes kroutila hlavou. Ta Mildred, kterou znala, už roky nikoho nikde nepřekvapila. Byla naprostý... ležák. Prostě zelenina. Agnes se udělalo mdlo. Mildred *taky*? Nedávalo to žádný smysl!

„Opravdu bych vás nechtěl zbytečně znepokojovat,“ zamumlal policista a rozpačitě se podíval na hromadu léků před sebou. „Ale pokud se tu opravdu někdo snaží vykrádat staré a zranitelné spoluobčany... Jen vás

chceme požádat, abyste byly opatrné. Ujistěte se, že máte vždycky dobře zavřené dveře a okna. A pokud si všimnete čehokoli podezřelého, prosím, neváhejte...”

Podal Agnes vizitku.

Agnes zaváhala.

„Ale Mildred je... Mildred *byla* ležák. Naproti tomu my...”

Odmělčela se. Nemělo smysl vysvětlovat policistovi rozdíl mezi apatickou nemohoucí ženou, jakou byla Mildred, a jejich aktivní seniorskou komunitou. S povzdechem sáhla po kartičce. Samozřejmě. Písmo bylo příliš malé. Šance, že by v případě nouze správně přečetla číslo a natukala ho do telefonu, byly přibližně stejné jako šance želvy Hettie.

„Sušenku?“ nabídla Edwina a vylovila jeden exemplář zpod nohavice tepláků.

„Ve službě ne,“ řekl policista s náznakem úsměvu. Edwina ztratila zájem, sesunula se z pohovky a uvelebila se v jedné ze svých jógových pozic. Pokud se Agnes nepletla, byla to kobra.

Policistův úsměv zmizel stejně rychle, jako se objevil.

„Není důvod k panice,“ prohlásil. „Ale měly byste být obezřetné. A my oceníme jakékoli informace.“

„Samozřejmě. To je od vás velmi pozorné.“

Agnes cítila, jak jí buší srdce. Možná ta věc s Mildred není katastrofa. Možná je to příležitost!

Edwina dokončila kobru a odkráčela do chodby.

Byla... na místě mrtvá?“ zeptala se Agnes.

Policista se opět fascinovaně zahleděl na hromadu léků. A právě způsob, jímž mlčel, Agnes napověděl, že to nebyla rychlá smrt. Ani náhodou.

Otrásla se.

„Byly jste si blízké?“ Policista odtrhl zrak od prášků a pohlédl na Agnes. Měl unavené, zarudlé a jaksi *otřesené* oči a Agnes poprvé pocítila, že to není jen policista, ale i člověk, člověk s řídkými, pískově zbarvenými vlasy a náznakem pivního břicha. Dokonce jí byl povědomý. Poslední dobou jí

mnozí lidé připadali povědomí, jako by na světě byl jenom omezený počet tváří, a když člověk žil dost dlouho, dříve nebo později spatřil všechny.

„Znaly jsme se,“ řekla tiše. „Dlouhá, dlouhá léta.“

Policista už otvíral ústa, patrně aby jí vyjádřil soucit, když vtom se z chodby ozval vítězný výkřik.

„Mám ji!“ zajásala Edwina.

Pistole!

Agnes poskakovalo srdce v hrudi jako týraná žába.

Edwino! Ne!

Ted'ne!!

Ten vysoký tón v hlavě tu byl znovu a Agnes křečovitě sevřela boční opěrku pohovky. Bezmocně sledovala, jak policista vyskočil z křesla a vyrazil ke dveřím. Nemohla nic dělat. Nemohla nic říct. A příležitost, která se před ní právě otevřela, jí proklouzla mezi prsty. Jako písek. Jako hrášek a dezertní vidličky a kávová zrnka. Jako spousta věcí v poslední době.

Pak byla Edwina zpátky a něco jí rozčileně šveholila do ucha, načež se ve dveřích objevil policista, celý rozzářený svíral v obrovských policajtských dlaních želvu Hettie.

Agnes se probírala a zamrkala. Nad sebou viděla čtyři poněkud rozmazané, ale jednoznačně ustarané obličej. Pokusila se v hlavě uspořádat barvy a tvary, jak nejlépe to šlo, a soustředit se.

Edwina.

Maršál.

Želva Hettie.

A policista.

Někdo ji držel za ruku.

Agnes zasténala. Policista musí pryč! Otevřela ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek. Obrátila oči k Maršálovi a pak zpátky k policistovi. Jednou. Dvakrát.

„Podle mě má záchvat,“ řekl policista.

Maršál zřejmě pochopil, co po něm Agnes chce.

„Kdepak, žádný záchvat. Tomu starému děvčeti bylo jen trochu horko. To se občas stává!“

Agnes vděčně zachroptěla.

„Myslím, že chce sklenici vody,“ prohlásil Maršál. Policista opatrně položil Hettie na Agnesinu hrud a vyrazil z místnosti. „Kde tady máte kuchyni?“

„Vzadu vlevo,“ zavolal za ním Maršál, zřejmě naschvál vágně.

Agnes slyšela, jak policista v chodbě otevírá jedny dveře po druhých. V tu chvíli se jí vrátil hlas.

„Musí pryč!“ zasyčela šeptem. „A hned. Já... je to šance!“

Želva Hettie se jí pokusila ukousnout perletový knoflík na blůze.

„A jestli ještě jednou uslyším ‚staré děvče‘, bude zle!“

Maršál se pobaveně zašklebil a pustil ji.

O chvíli později se strážce pořádku vrátil se sklenicí vody, v obličeji celý rudý.

„Opravdu jsem ji nechtěl vyděsit. Ze začátku to vypadalo, že tu zprávu přijala docela dobře. Totiž... připadalo nám to tak nejlepší, když sousedí... Přeci jen je to tu trochu odlehlé, člověk musí být opatrný... Jste si jistá, že nechcete zavolat lékaře...?“

Zvláštní, že jakmile člověk leží na zádech, přestanou s ním de facto mluvit – nebo na břiše, v Hettiině případě. Všichni si vesele povídají, jako by tady vůbec nebyl. Agnes se zahleděla vzhůru. Slova nad ní poletovala a ignorovala ji. Nechala si do úst po lžičkách vpravit vodu a sledovala, jak se Maršál, Edwina a Hettie v nebývalé shodě snaží policistu vypoklonkovat ze dveří. Nakonec se to nejspíš podařilo Hettie, to ona svým podrážděným syčením zvrátila situaci v jejich prospěch.

Policista rozdal ještě pár vizitek a dobrých rad a následně se nechal od Maršála a Edwiny vyprovodit.

Agnes a Hettie si vyměnily pohledy.

„To bylo o fous!“ povzdechla si Agnes.
Hettie souhlasně zasyčela.

A pak...

Agnes byla holčička s hubenýma, opálenýma nohama, bílými ponožkami a copánky až po pás. Agnes své copy neměla ráda. Kluci ji za ně tahali. Holky se jí kvůli nim posmívaly.

Ale její matka si nedala říct.

Když poskakovala, poskakovaly copánky s ní.

Teď ale visely nehybně.

Agnes stála pod letním nebem bez mráčku a sledovala, jak někdo na kameni rozmačkává ploštice. Brouci zmateně pobíhali sem a tam, ale neměli šanci.

„Proč to děláš?“ zeptala se Agnes.

Slunce ji hrálo do zátylku. Někde zpíval pták. Agnes chtěla domů.

„Protože je to snadné,“ odpověděl ten někdo.

Agnes prudce otevřela oči a zírala do Hettiina moudrého želvího obličej. Hettie byla nejmladší členkou jejich společné domácnosti, a zároveň i tou nejrozumnější. Občas to Agnes přimělo k zamyšlení.

Stále ještě ležela na pohovce, nohy položené na polštáři. Copánky byly dávno pryč. Agnes teď měla jiné starosti. Pokusila se posadit. Hettie zasyčela.

„Mohl by někdo tu želvu...?“

Edwina zvedla Hettie do náruče a hlasitě ji políbila na krunýř.

Agnes se zachytila o opěrku pohovky a zabrala. Někdo ji postrčil zezadu, a tak se konečně posadila, i když trochu nakřivo.

Prohrábla si vlasy (samozřejmě rozcuchané), povzdechla si a rozhlédla se kolem. Mezitím se k nim připojila i Bernadette a poslouchala s hlavou nakloněnou směrem k pohovce. Maršál si přitáhl židli, Edwina seděla se zkříženýma nohama na koberci a Hettie, která měla konečně pod drápy pevnou zem, se důstojně odšourala pryč.